

stod: „Til Jomfru Hansine Andersdatter“. Indholdet bestod kun af en eneste Linje:

„Jeg kommer i Formiddag og taler med dine For-
ældre. Emanuel.“

Dette Brev bragte hende atter helt fra Fatningen. Hun blev siddende paa Sengekanten med Hovedet mellem sine Hænder og vidste i sin Fortvivlelse ikke, hvad hun skulde gribe til. Havde hun dog blot aldrig fulgt Ane langs Stranden — tænkte hun — saa var denne Ulykke maaske ikke sket!

Hun besluttede at betro sig til sin Moder. Efter at have fuldført sin Paaklædning og gjort sig Umage for at udviske Sporene af Nattens Kampe gik hun ud i Køkkenet.

Else, der var beskæftiget med at tænde op i Komfuret, udbrød straks ved Synet af hende:

„Herre Gud, mit Barn! Hvad er der paafærde?“

Hansine vilde i Begyndelsen ingenting sige og gav sig til at tage Mælkefade ned fra „Rækken“. Men da Moderen blev ved at trænge ind paa hende, ja tilsidst gjorde sig næsten vred og tog hende i Armen for at faa hende til at tale, begyndte Hansine paa sin sædvanlige butte Maade at fortælle, at hun om Aftenen havde truffet Kapellanen nede ved Stranden, og at han — at han — —

Længere kunde hun ikke komme.

„Naa, hvad han? Saa fortæl dog, bedste Barn!“ sagde Moderen.

„Han har ... har friet til mig!“ brød hun endelig ud og kastede sig i det samme over Ryggen af Køkkenstolen under en stum Hulken.

Moderen foldede i Forfærdelse Hænderne over Ildklemmen og kunde længe ikke tale.

„Det er ikke sandt, Hansine?“ sagde hun endelig, næsten hviskende — som havde Talen været om en tilstaaet Forbrydelse.

Da Datteren ikke svarede, men blot blev ved at hulke stumt, tilføjede hun stadig mere bleg og halvt grædefærdig:

„Det er jo dog noget saa rent ubegribeligt, Hansine! ... Om jeg da kan forstaa, hvordan det kan være gaaet til! Hvem skulde